

ABANS

De Daniel J. Meyer

Escena 1.- Laia

A l'escenari (que hauria de ser un lloc que no sigui l'escenari) es veuen muntanyes de roba. I potser algun cub per dipositar-ne.

A l'entrada de l'espectacle, i potser durant la promoció, s'ha de dir a la gent que s'està fent una campanya de donació de roba i d'altres coses per a Roba Amiga, que si volen poden deixar alguna cosa allà, on hi ha els cubs, que després ho vindran a recollir.

Entra l'actriu i es posa entre el públic. Entra amb un violí (dins la seva funda) i una motxilla.

Laia.- Perdona! Estàs deixant aquesta roba per la donació? Em deixes veure què hi ha primer?

S'acosta a les bosses

Laia.- Gràcies!

Es posa a remenar les bosses. Mira al seu voltant, li fa una mica de vergonya. Segueix remenant, es prova alguna roba per sobre. Mira al seu voltant.

Un del públic li crida l'atenció

Laia.- Ets igual que el meu avi... igual, igual. Però més jove

(somriu)

Em recordes molt a ell... Ets igual... Què fort! És que...

(de cop s'adona del que està dient i de la situació)

Així que, sisplau, deixa de mirar-me.

(Torna a mirar al que s'assembla al seu avi)

Es que... estaria tan... avergonyit, desil·lusionat... no avergonyit no, estaria orgullós però... avergonyit. Ell sap que he lluitat i que lluito però... No passa de cop.

Jo estudiava, igual que tu (*mira a una altra jove*) anava a classe, a la facultat de comunicació audiovisual. Estudiava, feia classes d'anglès, de música... estudiava i treballava perquè tampoc vaig ser mai de família de pasta, però... érem d'una classe mitjana, bé: educada, bé... normal.

(Li ve mal rotllo de cop i es disposa a agafar la roba i marxar. De cop es gira altre cop)

Estudiava i treballava algunes hores de cambrera, després en un call center, o tonteries que m'anaven sortint i que m'ajudaven a pagar la matrícula, el transport i les sortides. (*mira a l'avi*) Ets igual, igual a la foto que tenia la meva mare al menjador de casa; aquella del dia que et vas... es va casar.

(S'atura, adonant-se de la situació i va per marxar. Però finalment decideix quedar-se)

Estudiava, treballava i fins i tot sortia de festa... Fins que a segon de carrera la meva mare es va quedar sense feina. Al principi va ser una mica drama, però la veritat és que jo no ho veia un gran problema ja que li tocava atur i amb la pensió per la mort del meu pare no veia gaire diferencia a l'economia familiar. Però... la meva mare va començar a deprimir-se, per tot el tema que no trobava feina i tal... i estava insuportable, però, quan no ho estava? Quan no ho havia estat? Es va tornar molt sobreprotectora després de la mort del meu pare...

A l'any i mig, o sigui fa 4 anys...3...bueno, més o menys, se li va acabar l'atur i allà sí que vaig començar a veure el problema i a notar la crisis. El Marc i jo, que teníem unes feines de merda vam haver de començar a posar diners a casa ... (*s'interromp i somriu*)

El Marc és el meu germà... Ell és... és un tio guai. Sempre ha anat a la seva bola, però... a veure, que s'entengui, va a la seva bola en el sentit que és més introvertit o que surt menys, però no és que no sàpiga relacionar-se ni que ens portem malament. Al contrari, ens portem... bé. És que... és... ja us explicaré del Marc.

Bueno, que posàvem diners a casa per pagar la hipoteca i la majoria de les coses. O sigui que cada cop hi havia menys i menys sortides, menys viatgets, es van acabar les festes, els porrets, les borratxeres, el fet de comprar-te alguna cosa per sortir el dissabte, gaudir de...

(A un altre espectador)

Perdona. Per què em mires així?

(Adonant-se que ha sigut agressiva)

Perdó! No volia ser mal educada ni agressiva, però és que... em fa ràbia i tinc impo...

(Mira a l'avi)

Jo he lluitat, avi! Et juro que he lluitat per mantenir-me! Sempre recordo les històries que m'explicaves de la guerra i vas saber tirar endavant, vas poder... Jo... No se si ho sabré fer.

(Segueix amb la història)

Fèiem autèntics malabars amb la poca pasta que entrava. El meu germà i jo aportàvem diners però cada cop era més i... també es va fer impossible anar a la universitat. De què servia poder pagar la matrícula quan no podia ni pagar una cinta per gravar? O si s'espantava l'ordinador, haver-me de quedar estudiant a la uni i només els dies que no havia de treballar després? I si em quedava fins tard, tancaven el metro... i tornar caminant a casa. No dormia, no descansava, menjava fatal i sempre anava amb un tupper pudent, a munt i avall i ja no *disfrutava* d'estar amb la gent. Bueno, sí, *disfrutava*. Sí! Gaudia! Perquè a casa era insuportable estar amb ma mare... però a la uni... em distreia amb els meus amics i companys però ja no tenia aquella... complicitat. Saps aquella complicitat que neix de les aventures conjuntes? D'haver viscut un *lio* la nit anterior? O del dependent de l'altre dia quan vam anar a comprar...?

Recordo que amb la Marta feia anys que quedàvem a un bar, tots els dimecres a les 22:30, a prendre una canya (a vegades un gin tònic) No sortíem ni res, simplement quedàvem allà per parlar i riure una estona i fer un break al mig de la setmana, o... així havia començat i aquesta era l'excusa; que es va convertir en una tradició. Anàvem al bar del Toni, que quedava entre casa seva i casa meva i *rajavem* de tots els de la classe i de rumors i tonteries. Lo típic, destruir per construir. Criticàvem per fer créixer la nostra amistat, però funcionava! Ens encantava saber notícies de la Rosa, l'amiga que ens havia presentat, però que ja no era amiga seva ni meva... sí però no. Diguéssim que

anava tot bé però ja no... érem amigues per dir que érem amigues però la complicitat se n'havia anat.

Bueno, ara se n'havia anat la complicitat amb tots... fins i tot amb la Marta. No sabia com connectar i necessitava estar sola...

A casa la cosa ja anava bastant malament. El meu germà també va perdre la seva feina, però... ell era diferent. Ell no sortia, no tenia amics i tenia d'altres interessos.

La mare ja estava fatal, va començar a no dormir i ens cridava molt. Molt més del que era normal. Ens deia que per què no aconseguíem feina, sobretot al meu germà, i que per què no l'ajudàvem però al mateix temps ens recriminava que no estudiéssim, això sobretot a mi, que acabava de deixar la uni i al meu germà que havia renunciat a fer un màster que el becaven amb el 30%

Lo típic, que amb estudis arribaríem més lluny ,que no ho deixéssim. "Mama, no puc amb tot, haig de treballar". Però ella insistia amb que no ho deixés... Mai!

"No deixis d'estudiar mai! Si ara no pots anar a la universitat, repassa els apunts d'anys anteriors i investiga per Internet o a les biblioteques, però sisplau, no et converteixis en una... és que no vull que siguis mà d'obra barata!" "Ja ho sóc mama" li deia jo "Canviarà! Però estudia, tira endavant!"

Cridava, cridava molt però no era dolenta. Dos dies després es va tirar a les vies del metro...

(Silenci llarg. Els ulls s'omplen de llàgrimes però s'aguanta el plor)

I sí, ploro de tant en tant. Sí que la recordo però no la perdono. Ella no va tirar endavant, ella es va resignar i es va desplomar en l'emoció, en el crit, en el plor i no va lluitar per mantenir la... Jo sí que he lluitat, avi! Lluito.

Al cap d'uns mesos el Marc em va dir que se n'anava. Se n'anava a Anglaterra... bueno, a Escòcia, Edimburg. Li havia sortit una feina d'informàtic i li pagaven bastant bé. Em va oferir enviar-me diners i ajudes per intentar mantenir la casa, però... Com li podia dir que enviés diners? Em va fer ràbia però al mateix temps estava contenta que

pogués volar. Ell sempre va ser més intel·ligent que jo i... sempre va tenir més potencial.

Quan érem uns nens, jo tenia 11 anys i ell 6, recordo que el meu pare ens va portar ,d'una viatge, un violí a mi (*comença a treure el violí*) , que feia molt de temps que la demanava, i una bateria a ell, que per gelosia també volia un instrument. Ens vam posar a aprendre els dos; llibres, algunes classes... que a les poques ell va deixar. I jo, als pocs mesos també (*riu*) No m'agradava el professor. El meu germà era un desastre tocant perquè destrossava totes les meves cançons amb els seus múltiples cops de plat. Excepte una cançó, que quan em sentia tocar-la es quedava callat, en silenci fins que acabava i aleshores ell feia un petit cop de plat..

Sembla que està a punt de tocar però es repensa i deixa el violí

Millor no parlem del Marc. I no perquè tingui ressentiment. Al contrari, estic preocupada. Vaig intentar diverses vegades contactar amb ell per Facebook... mai he sabut el seu mòbil d'allà, mai me'l va donar. Tampoc tenia molts amics aquí així que... No se res. I ara no tinc telèfon i al Facebook...

Prefereixo no parlar perquè em fa...

Es posa a plorar

El trobo a faltar. El trobo molt a faltar... és l'única família que em queda.

Plora. Intenta tranquil·litzar-se i continuar.

Els meus pares, quan ens barallàvem sempre ens deien: "Està bé que us baralleu ara però quan sigueu gran us heu de portar bé. És preferible que ens odieu a nosaltres però entre vosaltres...no. Marc i Laiona, estimeu-vos molt perquè sereu vosaltres els que quedareu. Els germans sempre han d'estar units"

I estàs tan lluny... I no se si és que t'has oblidat de mi i et va de puta mare o és que estàs igual que jo, però lluny, en un país fred i llunyà... ni tan sols se si estàs viu.

Es tranquil·litza. Es queda pensant, angoixada.

El que segueix, ja us ho podeu imaginar. Impagaments de la hipoteca... tota la merda que es viu en aquest país. Ja està, així s'arriba al carrer.

Sí, és clar que tenia amigues i els hi hauria pogut demanar ajuda, ~~però no les veia des de feia anys. Vaig lluitar, vaig intentar mantenir la dignitat.~~ Però feia anys que no les veia i ja no era ni vergonya de mi mateixa... sentia pena i pietat per elles. Per què m'havien de veure així? Per què veure la desgracia humana tan d'aprop quan no t'està tocant? Per què havia d'arribar a això? Per què em trobava així? Per què estic així?

Plora desconsolada

Vaig deixar totes les meves coses. Al carrer no pots carregar amb maletes ni res. *(riu)*

Jo camino, camino molt. Amb prou feines mantens el que és necessari per viure. Per sobreviure, si vols seguir caminant, és clar. En aquesta motxilla porto una mica de roba i el raspall de dents. Les mantes són pesades i tampoc fa gaire fred ara... suposo que ja n'aconseguiré quan sigui necessari o potser ja...

Us he explicat que quan era petita tocava el violí, oi? *(mirant totes les seves coses)*

El raspall de dents i el violí... I és que no suporto que em faci pudor l'alè *(somriu)*

Camines i camines fins que no tens cap més opció que buscar als contenidors.

Fa per marxar però de cop s'atura

Fa uns mesos, un dia qualsevol, quan m'estava rentant les dents a un pàrquing públic, una senyora que no havia vist mai, m'ha vingut i m'ha dit si volia pujar a casa seva a rentar-me i dutxar-me al seu lavabo. M'ha sorprès perquè mai l'havia vist i perquè... és clar, això no passa mai. No he vist males intencions darrera la seva proposició i he acceptat.

M'ha deixat passar al seu bany... m'ha ofert una pinta i alguna cosa de roba. M'ha mirat i de la bossa de roba que m'ha donat n'ha tret un

jersei. Aquest que porto posat. M'ha dit que em donava un color bonic a la cara. Me l'he posat i m'ha acompanyat a la porta. M'ha donat la pinta i mentre em feia l'ullet m'ha dit que em pentinés. Mentre tancava la porta he vist que tenia penjat un calendari i que era 2 de decembre.

És fort. El 2 de decembre, fa 2 anys que el Marc se'n va anar a Escòcia. I 9 anys que va morir el meu avi . I sí, el meu pare també va morir i la meua mare també. Casualitat? "Tot anirà bé" em va dir la senyora i es va acomiadar. Jo no crec en la casualitat però sí en l'esforç. El meu avi va lluitar, va lluitar per mi, per segurament tots nosaltres, i va tirar endavant.

El Marc va aprendre bé d'ell. Jo no se si tiraré endavant... sóc diferent. Crec que més egoista. Però camina, i encara que les meves cames i el meu cor estan molt cansats, segueixo caminant i ho seguiré intentant.

Somriu, agafa el violí i toca la cançó que tocava quan era petita. Plora.